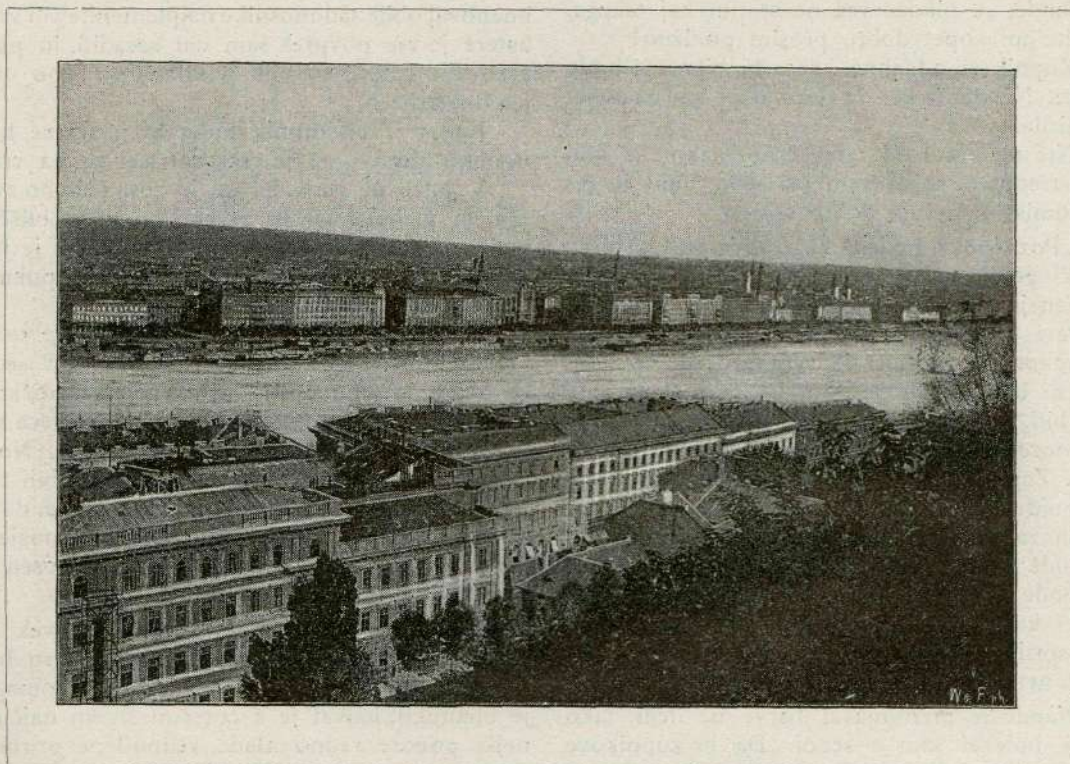

pelje. Pošljem vam popoldan Nandeta s pobotnico, da udarite na-njo pečat.“

„Novi zvonovi bodo zopet za olepšavo naši župniji“, reče župan zadovoljen; „Boga hvalim, da mi je dal učakati ta veseli dogodek. Za Bogom gre vam, gospod župnik, največja hvala za to. Leta in leta ste vspodbujali ljudi, da so darovali za tako potrebne zvonove, pa tudi sami ste priložili lepo vsoto, to vem!“

„Ej, to je mala reč. Sicer pa, ali ni vaša župnija tudi moja domačija? Ali ne bodo, kakor upam, novi zvonovi tudi meni zvonili na zadnji poti?“ odvrne župnik ganjen. „Nič posebnega nisem storil, moj ljubi župan; tudi vi in vsakdo

drug bi bili jednako storili, ko bi bili na mojem mestu. A moji ljubi župljani, maloimoviti kmetje, ki se boré za vsak krajcar, da zadosté vsem potrebam gospodarstva, da plačajo velike davke, da molčim o drugih rodbinskih stroških, oni so se pri tem nabiranju obnesli najboljše. Nad tisoč petsto goldinarjev smo nabrali v desetih letih samo v naši župniji. Ali ni to lep denar v sedanjih časih in v slabih denarnih razmerah? Da, naši župljani so bili vselej za našo župno cerkev jako radodarni. Zato se mi zdi sedaj nekoliko čudno“, nadaljeval je župnik bolj s tihim glasom in se ozrl, ali ga nihče ne posluša, — „pa to bodi med nama, Peter, — da

Pogled na Budapešto s kraljevskega gradú. (Po fotografiji.)

namreč že nekaj časa ne dobimo v cerkveno pušico celi teden več nego nekaj krajcarjev; prej pa se je nabralo na teden do dveh goldinarjev. Čudim se posebno zato, ker nam je ljubi Bog letos dal v vsakem oziru dobro letino.“

„Kaj pravite, gospod župnik?“ začudi se Peter, vzame pipico iz ust in debelo pogleda župnika. „Kako bi to bilo? Saj sem videl še v nedeljo, da so ljudje v jednomer metali v pušico! Menda pa niso graha ali boba vanjo metali, kaj?“ pristavi smeje se.

Župnik se ni utegnil več razgovarjati. Imel je opraviti črno peto mašo za nekega pokojnika, in zvon je že vabil v cerkev.

„Dolžnost me kliče“, reče naglo župnik; „glejte, glejte, kako hitro čas mine med govorjenjem! — Bog z vami, Peter!“ In šel je, ne da bi čakal odgovora.

A tam pri stranski gredici je čepela med tem ženska in se dolgo mudila pri trganju peteršilja. Bila je Neža. Ko župnik zapusti vrt, vstane tudi ona in zamrmra sama s seboj: „Cerkvena pušica — prazna? Hm! In Nande je cerkovnikov pomočnik. Stvar je vredna premišljevanja.“

Majhna starinska ura na steni sobice logaričine je udarila istega večera s slabim glasom najstkrat.